

Protsyk I., PhD, Senior Lecturer
Zaporizhzhya National University, Zaporizhzhya

SUN OF IVAN DRACH

The article deals with the analysis of image of sun in poetry by I. Drach with the aim of finding of various senses of this image, its symbolism, dependence of this image on the certain context; various interpretation of image of sun by I. Drach. It is concluded that the image of sun takes an important place in the poetry by I. Drach and this image has a folklore origin and deep symbolic sence.

Key words: sun, image, metaphor, folklore, symbol.

УДК 82-1 (477) “312”:81’373.21

Уриць Т., аспірант
НПУ імені М. П. Драгоманова, Київ

ТОПОНІМИ ЯК МАРКЕРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПЕЦИФІКИ ТВОРІВ СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ ПОЕТІВ

У статті розглядаються топоніми як маркери національної специфіки лірики Анатолія Дністрового, Ігоря Павлука, Павла Вольвача та Івана Андруска. Вони аналізуються як своєрідні національні коди, які відображають через тексти національну ідентичність їх авторів. Серед найбільш уживаних фіксуються топонім Україна та гідронім Дніпро, а також номінуються населені пункти на означення локусу української землі і прив’язаності до неї.

Ключові слова: топонімія, модус національної ідентичності, сучасна українська поезія.

Сучасні українські поети, як і їх попередники, є носіями національної ідентичності та репрезентантами культурної самобутності своєї нації. А тому їх художній світ структурований національно-екзистенційними категоріями та детермінантами, а для їх текстів характерним є модус національної ідентичності, що виражається текстуально як на змістовому, так і на формальному рівнях твору. Письменники розкривають свої ідеї в контексті національних, реалізуючи власні думки через національні мотиви, національно закорінені образи, типові народнопоетичні символи, національні архетипи, і, зокрема, через використання топонімів, як національно маркованих лексем, що несуть характерне емоційне навантаження та асоціюються з певною країною і нацією.

Досить активно проводяться дослідження онімного простору художніх творів багатьох українських письменників, зокрема П. Куліша, І. Франка, Лесі Українки, М. Коцюбинського, Ю. Яновського, М. Хвильового, Ліни Костенко та ін. Проте топонімію сучасної української лірики ще не досліджували. Тож **метою статті** є проаналізувати топоніми як маркери національної специфіки творів на прикладі лірики сучасних українських поетів Анатолія Дністрового, Ігоря Павлука, Павла Вольвача та Івана Андруска.

© Уриць Т., 2016

Топоніми є своєрідними документальними фактами в канві художнього твору. У ліриці, яка містить модус національної ідентичності, вони маркують національну специфіку цих поетичних текстів.

Завдяки вживанню характерної для України топонімії, тобто українських гідронімів, ойконімів та інших видів топонімів створюється особливий український світ цих творів. Сукупність топонімів формує в авторській поетичній системі мовлення певний топонімічний простір.

Кожен із використаних автором топонімів України містить у собі певну інформацію, окреслюючи в художньому тексті національний простір, будучи просторово-часовими константами, вони виконують функцію просторової орієнтації.

Топоніми також можуть нести в собі імпліцитну (неявну, приховану) інформацію та виступати в ролі символу. Таке символічне відображення ідейного змісту художнього твору означає, що всі топоніми є певними символами, а, отже, криють у собі прихований зміст та мету, яку реципієнт має розгадати.

Проте не лише просторову та символічну функції виконує топонімія в тексті. Кожен використаний автором реально існуючий топонім є своєрідною лінгвокультурею (або етнокультурним концептом), у змісті якого криється важливий культурний смисл, і застосовується він у канві тексту для створення унікального національно-культурного колориту.

Характеристична функція полягає в тому, що топоніми в тексті літературного твору використовуються як допоміжні елементи в характеристиці ліричного героя, його переживань. Топоніми можуть виконувати й інформаційно-історичну функцію, або номінативно-ідентифікаційну, коли вони виступають як хронотоп з вказівкою на певну історичну епоху чи подію.

Ще однією функцією топонімів є соціально-дейктична. Особливість її полягає в тому, що події, які відбулися в певний час у певному місці, автор пропускає через свою свідомість, а тому суспільні явища, описані ним у поетичному тексті, ми сприймаємо через його бачення й оцінку.

Послугуються топонімами на означення локусу української землі й сучасні українські поети. Зокрема, у поезії Анатолія Дністрового номінуються українські міста, з якими пов'язане життя самого автора. Зокрема, у поезії «Покинуті міста» із однойменної збірки згадуються Тернопіль, Ніжин, Київ та Бережани. Макротопонім Україна в його ліриці не названий, але місце подій реципієнт безпомилково визначить через мікротопоніми, що виконують і просторово-орієнтаційну й соціально-дейктичну функції. Цей узагальнений образ конкретизується в його ліриці й через місто Бережани, що є для автора «фантастикою», «магічним містом у його свідомості», «містом-казкою», і через Тернопіль, як місто його «дитинства і юності», що несе із собою багаж особистих втрат, «дуже травматичне... місто по кількох параметрах», «місто психологічної тріщинки», проте воно все ж займає особливе місце в його творчості, зокрема, за словами самого Анатолія Дністрового, як корінного тернополянина його багато чого непокоїть із минулого його краю [8, 170]. Бережани ж сам автор назвав «абсолютним мікро-Львовом» з австрійською і польською забудовою, камерним неметушливим містечком, «першою репрезентацією Європи» [12]. Ліричний суб'єкт у його поезії зі збірки «Покинуті міста»

відчуває гіркий сум, тому що міста, які він залишає, – Тернопіль, Київ, Ніжин, Бережани – перетворюються з часом на історію, як і все, що він там пережив, і залишаються в пам'яті та спогадах.

Поезія «Донецьке» Анатолія Дністрового, присвячена Олегу Солов'ю (відомому українському поету-сучаснику з Донецька) основана на протистоянні реалій цього міста – суспільства, серед якого є й «водії-розбишаки», «морквяні фани шахтаря», «державні пацани з золотими ланцюгами / під комірцями сорочок і костюмів», місцевих деталей, що точніше підкреслюють урбаністичність цього українського промислового міста – «застиглі терикони/, наче привиди гігантських індустріальних рептилій», «важка запилена атмосфера», «пролетарські проспекти», з почуттями ліричного героя та його друга, які не зважають на це, вони «будуть грітися», «будуть сміятися», «будуть дивитися в очі» своєї «дружби», «будуть її святити братнім колом / і відчувати», що у них «ще живий донецьк» і це «місто» завжди у їхньому «серці» [6].

А його поезія «На ратуші північ...» про нічний Львів, де ліричний герой переноситься в місто з атрибутикою, яку не сплутаєш з жодною іншою: ратуша, будинки на площі як «півкулі голови», стиль готики, камінні леви, у яких «тремтять світлом вимиті гриви» [7]. Одразу відчувається: це місто заворожило Анатолія Дністрового, хвилювання якого у свою чергу передалися й ліричному герою.

У ліриці Анатолія Дністрового знаходимо топоніми на означення українських міст, але топонім самої України фактично не використовується. У ліриці ж Ігоря Павлука та Павла Вольвача макротопонім на означення так званої «великої» Батьківщини матеріально виражений виразніше і підсилюється регіональними мікротопонімами «малої» батьківщини: у І. Павлука – це Волинь, а у П. Вольвача – Південний Схід, зокрема його рідне місто Запоріжжя. Саме через них у поетів підкреслюється зв'язок з територією, у якій формувалася їх естетична свідомість та світогляд. Для П. Вольвача-поета характерна прив'язаність до тієї території, у якій формувалася ця естетична свідомість. Тому перш за все ми знайдемо в його ліриці топоніми, що окреслюють топос його «малої» батьківщини, серед яких найголовнішим буде ойконім Запоріжжя. Навіть переїхавши згодом до Києва, ліричний суб'єкт у його поезії буде думати «всюди запоріжжя, тут, вгорі...» [4, 46]. Переїзд став знаковою подією в житті автора, що послідовно прослідковується й у його поезії:

Те місто, що так довго в ньому жив я,
Пуска вітри, щоб чуб мені звирить.
Там тонкокнижжя і сіроножів'я
У двох маслин питають закурить.

Мені ж питати що? – я здимів з домів,
Сховавши в грудях вулиці і труби... [4, 83].

Так, переїзд до Києва також відзначився в текстах і наповненням характерними топонімами, тими, що безпосередньо асоціюються зі столицею. Зокрема, у поезії «Іду Подолом...» автор називає не тільки один із найдавніших історичних районів Києва – Поділ, а й згадує вулицю Прорізну, що пролягає від Хрещатика («Ну, з Прорізної, де столи і сто по три...» [4, 24]), де зустрічається із друзями «Холодним не схолилим та Іллею» (йдеться про Миколу Холодного та Валерія Іллю). В інших текстах згадується і

сам Хрещатик («Хрещатик ваш і трохи мій / і всяких київських повій» [4, 26]), де завжди людно й голосно («Внизу гудів Хрещатик» [4, 86], «Збайдужіння. Цікавість. / Гул. Хрещатик. «По сто»... [2, 55]), а ще Майдан («Ось перейду (перевели) через Майдан...» [4, 47], Золоті ворота («Подавсь уверх до Золотих Воріт» [4, 88]), Контрактова площа («Підпише хтось на Контрактовій/Із порожнею контрактом» [2, 45]) та Позняки («І синь, підмерзла аж за Позняки» [5, 94]).

Насправді, Київ захопив П. Вольвача, мабуть, через разючу різницю з його рідним Запоріжжям, з якого він вирвався, проте не порвав стосунків назавжди. Він подекуди захоплюється ним: «І синява нарощав / над Києвом – отак, як вирвавшись з-під нив» [4, 40], «Небесний Київ / Світових торкається дахів» [4, 42], «Як він дзижчить, цей нестерпного кольору / Київ, в котрому я сам...» [4, 48], «Вчора й завжди, із жовтавої рани / Київ злітає в степи повітряні» [5, 34], «Собори тануть в голубе, / А я їду, їду по Києву...» [5, 10]. Він уже вважає це місто своїм, хоч воно і не є його рідною домівкою. Його вражає історія Києва, який під її вантажем не змінився:

Мій Києве-не мій, а дай-но й свій розгін
До наймоїших слів. Дай горніх траєкторій.
А той підземний дзвін із низових сторін,
Він є собі, як був – хіба що гул потроїв» [2, 49].

У першій збірці «Південний Схід» названі ойконіми його рідного південно-східного краю України та подекуди міст Західної України для порівняння особливостей побуту, культури та рівня життя. Зокрема, у поезії «Жив би в якихось Заліщиках, чи, може десь в Тереховлі...» П. Вольвач акцентує увагу читача на те, що люди, які зростали на Заході, і люди, які зростали на Сході є й справді різними, бо їх світогляд формувался в різних історичних, географічних, соціально-політичних умовах. Ліричний суб'єкт звертається до всіх українців, особливо до західняків, про що свідчать ойконіми Тернопільської області – Заліщики та Тереховля:

А ви попробуйте жити серед цієї телятини
Понурих «тожеукраїнцев», в підпіллі слів і надій.

І де там в біса Заліщики? Тоскні, наче шинелі,
Снують суцільні «сограждане», «женщини» і
«мужчини».

І тінь моя неприкаяна в'язне у цій пустелі,
І маю я тільки згарище з присмаком Батьківщини [3, 11].

У його збірках ми можемо знайти надзвичайну кількість ойконімів на означення українського топосу: це і Полтава («Кудись аж за Полтаву вантажі» [4, 84]), Хорол («Щось розповість галілейському столяру / з Хорола пацан» [4, 48] – тут йдеться про його друга Олеса Ульяненка, що там народився) та Лубни («Чи безнадійні ще які Лубни...» [4, 57]) Полтавської області, Чигирин Черкаської області («Улови – з ворожби! – розворот Чигирини, / А за тим чигрином – ще неміряно, ще...» [5, 80]), урочище Холодний яр в Черкаській області та й самі Черкаси («Через якісь безпомічні Черкаси» [4, 57]), Жмеринку Вінницької обл. Топоніми, що окреслюють локус Західної України – містечко Кременець / Крем'янець («Йому в Крем'янець на базар/Мені – на Схід» [4, 24], «Час прописує над Кременцем, / Мов за ядрами, сліди» [2, 8]) та м. Почаїв («Махатмі-хмарі

йдеться на Почаїв» [4, 41], «Незримої чинби Почаїв / Кружля» [5, 72], «І, мабуть, до Почасва / Не кашляне ніхто» [5, 90]), що на Тернопільщині, селище міського типу в Закарпатській обл. Міжгір'я («Мокнуть гори, тумани, дими з димарів, / І долоня моя у вікні у Міжгір'ї» [4, 33]), місто Тячів в Закарпатській області («Наче чую: ворон кричє./ Утечу я в город Тячів» [5, 111]), а також історичну область Західної України – Буковину, якій присвячена однойменна поезія.

Є у його творчості й топоніми, що окреслюють локус Східної України – Запоріжжя, про яке вже згадувалося вище («В Запоріжжі питають: де дівся?» [4, 11]), Гортоп («...і видно Гортоп./ «Запоріжсталівський» дим. Абразивний» [4, 45], «Цікаво, видно Миколі Степановичу Гортоп?» [4, 50], місто Донецької області – Маріуполь, регіон Східної України – Донбас («Гострі гори стоять край Донбасу» [5, 78]).

У такий спосіб номінуючи певний населений пункт, Павло Вольвач вказує не лише на конкретний топос, а й означає його соціум та локальні соціальні порядки, тобто через певний топонім ми дізнаємося про соціальне життя цієї місцевості.

Можемо знайти в рядках лірики Павла Вольвача і головні гідроніми України – річку, що ділить її на два береги, – Дніпро («По ріллях, по Дніпру, по склу...» [4, 13], «Накрива передобіддя / грімна хмара за Дніпром» [4, 20], «нишкне чорна країна гибельна смертна волость / тіні свої поклавши з двох берегів Дніпра», «сонце встає проти ночі з того боку Дніпра» [5, 16], «Он розсунув обаполи місто / Мій Дніпро, заломивши брову» [3, 32]) та річку Дністер («На все тепер права – на себе й на Дністер, / Що вороний вночі, а вдень зелений» [4, 17], «Бо вогні. Бо перейдено Дністер» [5, 89]), а також його ліву притоку – річку Збруч (Пахтять, покроплені дошем, / Джмелі й зілля. / Намоклий хутір за Збручем. / Якась земля» [4, 24]).

Непоодиноким використанням у ліриці Павла Вольвача відзначаємо і топонім Україна. Усі ті проблеми, що бачить автор у своїй державі, що пережив і сам, передаються безпосередньо через його поезію. Тому в більшості рядках вона переважно змальовується в сумному світлі. Україна в нього «півжива», «трагічна», вона «(тихо-тих) / Пульсує» [4, 14]. Проте все ж ліричний суб'єкт виголошує:

Полин, буркун і кураїна,
Та ще акація крива...
І все на світі – Україна,
І птах, і грудка, і слова [3, 62].

У поезії Ігоря Павлюка найчастіше зустрічаються топонім Україна, що інколи замінюється та Батьківщина чи Вітчизна, та гідронім Дніпро. Вони не покидають рядків його творів у жодній збірці.

Яке б місто не називалося в ліриці сучасних письменників воно найчастіше має безпосереднє відношення до України. У цьому плані цікавою є творчість Івана Андрусика. Скажімо, у його поезії «Пижмо» згадується стародавнє скіфське «місто сонця» – Гелон, яке описував у своїй праці ще Геродот. Ліричний герой в унісон з деякими істориками твердить, що це місто знаходилося на території сучасної України, на місці с. Більська Полтавської обл. та частково с. Куземин Сумської обл. На означення цього тут уведені типові українські образи «верб гортанних кістяків», «ластівки, що скидає тінь червону на скороспілу патуку ріки», образ жита, що зустрічаєш, проїжджаючи українські села,

образ раю, що ще «не перероївся», тому «колись нас дочекається гелон» і таку «гірку» для України свободу [1, 38].

Тож поетична творчість сучасних українських письменників, зокрема Ігоря Павлюка, Павла Вольвача, Анатолія Дністрового та Івана Андрусяка, рясніє безліччю географічних і топографічних назв України: це і її населені пункти (міста, містечка та села), і її річки та притоки. Вони виступають своєрідними національними кодами, які відображають через тексти національну ідентичність їх авторів. Самоідентифікація цих письменників, як і їх ліричних героїв, беззаперечно, пов'язана саме з означеними ними ж територіями, і відбувається через усвідомлення себе як частини свого народу та поєднаності власної долі з долею рідної землі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрусяк І. Книга трав, дерев і птахів [Текст] : [вірші нові й вибрані] / Іван Андрусяк ; [голов. ред. Б. Будний]. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2013. – 112 с.
2. Вольвач П. Вірші на розі. Поезія./ П. Вольвач. – К.: Ярослав Вал, 2010. – 64 с.
3. Вольвач П. Південний Схід. Поезії. /П. Вольвач. – Львів: Кальварія, 2002. – 188 с.
4. Вольвач П. Судинна пошта. /П. Вольвач. – К.: Ярослав вал, 2011. – 96 с.
5. Вольвач П. Триб: Поезії. /П. Вольвач. – К.: Факт,2009. – 124 с. – (Серія «Зона Овідія»).
6. Дністровий Анатолій Восьмивірші та інші поезії [Електронний ресурс]/ А. Дністровий – Режим доступу: <https://dnistrovy.wordpress.com>.
7. Дністровий Анатолій На ратуші... [Електронний ресурс]/А. Дністровий. – Режим доступу: <http://poetry.uazone.net/dnistroyv/smklio30.html>.
8. Дністровий Анатолій Пишу про сучасне урбаністичне життя// Березіль. – 2003. – № 5. – С. С.168-171.
9. Мельник Г. І. Міркування про теоретичні засади літературної ономастики [Електронний ресурс]/ Г. І. Мельник – Режим доступу: http://liber.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/1834/1/Ономаст%2011%202008_20-28+.pdf
10. Павлюк І. Бунт: Лірика і драматичні поеми./І. Павлюк. – Луцьк: Волинська обласна друкарня, 2006. – 220 с.
11. Сколоздра О. Р. Літературно-художня ономастика як предмет дослідження у вищій школі / О. Р. Сколоздра // Вісник Львівського університету: Сер. філологічна. – 01/2010. – Вип.50. – С. 355-360.
12. Славінська І. Анатолій Дністровий: Я слабкий і залежний від свого «Я» [Електронний ресурс] /Ірина Славінська – Режим доступу: <http://life.pravda.com.ua/interview/2010/02/1/38750/>.

Урысь Т., аспірант

НПУ імені М. П. Драгоманова, Київ

ТОПОНИМЫ КАК МАРКЕРЫ НАЦИОНАЛЬНОЙ СПЕЦИФИКИ ПРОИЗВЕДЕНИЙ СОВРЕМЕННЫХ УКРАИНСКИХ ПОЭТОВ

В статье рассматриваются топонимы как маркеры национальной специфики лирики Анатолія Дністрового, Ігоря Павлюка, Павла Вольвача и Івана Андрусяка.

Они анализируются как своеобразные национальные коды, которые отражают через тексты национальную идентичность их авторов. Среди наиболее употребляемых фиксируются топоним Украины и гидроним Днепр, а также номинируются населенные пункты на определение локуса украинской земли и привязанности к ней.

Ключевые слова: *топонимия, модус национальной идентичности, современная украинская поэзия.*

Urys T., postgraduate

National Pedagogical Dragomanov University, Kyiv

PLACE NAMES AS MARKERS NATIONAL SPECIFIC OF CONTEMPORARY UKRAINIAN POETS' WORKS

The article considers on the toponyms as markers of national identity lyrics by Ihor Pavlyuk, Pavlo Volvach, Anatoliy Dnistroyyi and Ivan Andrusyak. They are analyzed as a kind of national codes through texts that reflect the national identity of their authors. Among the most common place name recorded toponym Ukraine and the hydronym Dnieper; nominated names of towns on the definition of locus Ukrainian land and affection for it.

Key words: *toponym, modus of national identity, the contemporary Ukrainian poetry.*

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Видавничий дім Дмитра Бураго

*****

Наукове видання

«**МОВА І КУЛЬТУРА**»

Випуск 18

Том V (180)

Київ
2016

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

Издательский дом Дмитрия Бурого

*****

Научное издание

«ЯЗЫК И КУЛЬТУРА»

Выпуск 18

Том V (180)

Киев
2016

М 74 МОВА І КУЛЬТУРА. (Науковий журнал). – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2016. – Вип. 18. – Т. V (180). – 488 с.

Наукове видання «Мова і культура» засноване у 1992 році

Видання зареєстроване Міністерством юстиції України.
Свідоцтво КВ № 12056-927ПП від 4.12.2006 р.

Затверджено постановою президії ВАК України
від 18 листопада 2009 р. № 1-05/5

Засновники:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Видавничий дім Дмитра Бураго

Видається за рішенням Вченої ради Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 19.02.2007 р.

Головний редактор Д. С. Бураго

Редакційна колегія:

канд. філол. наук, доц. **П. П. Алексєєв**; д-р філол. наук, проф. **В. М. Брицин**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України **Ю. Л. Булаховська**; д-р філол. наук, проф. **О. П. Воробйова**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України, заслужений працівник ВШ України **Л. П. Іванова**; д-р філол. наук, проф. **Т. В. Клеофастова**; д-р філол. наук, проф. д-р філол. наук, проф. **Ю. І. Корзов**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Костенко**; д-р філол. наук, проф. **О. О. Корнієнко**; д-р філол. наук, проф. **Г. Ю. Мережинська**; д-р філол. наук, проф. **А. К. Мойсієнко**; д-р філол. наук, проф. **Ю. Л. Мосенкіс**; д-р філол. наук, проф. **Н. Г. Озерова**; д-р філос. наук, проф., академік НАН України **О. С. Онищенко**; д-р пед. наук, канд. філол. наук, проф. **Г. В. Онкович**; д-р філол. наук, проф. **Т. А. Пахарєва**; д-р філол. наук, проф. **Г. Ф. Семенюк**; д-р філол. наук, проф., академік НАН України, заслужений діяч науки і техніки України **В. Г. Скляренко**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Слухай**; д-р філол. наук, проф. **О. С. Снитко**; д-р філол. наук, проф. **Е. С. Соловей**; д-р психол. наук, проф., член-кор. АПН України **Н. В. Чепелєва**.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ ТА КОМПАРАТИВІСТИКА

<i>Висоцька Н.О.</i> ТЕКСТИ ТА/АБО КОНТЕКСТИ: ДИНАМІКА АНАЛІТИЧНИХ СТРАТЕГІЙ У ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧІЙ ДУМЦІ США	5
<i>Гальчук О.В.</i> МІФОПОЕТИКА ЯК МОДУС МЕТАТЕКСТУ АНГЛІЙСЬКОГО НЕОРОМАНТИЗМУ	12
<i>Юдин А.А.</i> ФОРМИРОВАНИЕ ИНСТИТУТА АВТОРСТВА В ЛИТЕРАТУРЕ КИЕВСКОЙ РУСИ	18
<i>Калашиникова О.Л.</i> «ДИАЛОГ С «ЧУЖИМ ТЕКСТОМ» В СОВРЕМЕННОМ ФРАНЦУЗСКОМ РОМАНЕ (Ф. БЕГБЕДЕР, М. УЭЛЬБЕК, Г.МИОССО).	25
<i>Кормилов С.И.</i> К ПРОБЛЕМЕ СИНТЕТИЧЕСКОЙ ТЕОРИИ ЛИТЕРАТУРЫ: ЭЛЕМЕНТЫ И КАЧЕСТВА ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПРОИЗВЕДЕНИЯ	35
<i>Свенцицкая Э.М.</i> СПЕЦИФИКА ХУДОЖЕСТВЕННОГО СЛОВА В СОВРЕМЕННОМ ЛИТЕРАТУРОВЕДЕНИИ	50
<i>Шеховцова Т.А.</i> «ЧЕЛОВЕК В ПЛАЩЕ»: ОБ ЭВОЛЮЦИИ ОДНОГО ЛИТЕРАТУРНОГО ТОПОСА	56
<i>Юферева Е.В.</i> ИНТЕРПРЕТАЦИЯ РОМАНТИЧЕСКОГО КАНОНА: ПУТЕВЫЕ ЦИКЛЫ А. МИЦКЕВИЧА И ПОЭТОВ 1880-Х ГГ.	67
<i>Вишиницька Ю.В.</i> МІФОЛОГІЧНІ СЦЕНАРІЇ В СУЧАСНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ: СПРОБА ТИПОЛОГІЗАЦІЇ.	74
<i>Морева Т.Ю.</i> КОНФИГУРАЦИЯ ТОЧЕК ЗРЕНИЯ В РАССКАЗЕ А.С. ГРИНА «СЕРЫЙ АВТОМОБИЛЬ»	82
<i>Мурейко А.Б.</i> ТИПОЛОГІЧНА ПОДІБНІСТЬ ХУДОЖНЬОГО ПСИХОЛОГІЗМУ НОВЕЛІСТИКИ ПРОСПЕРА МЕРІМЕ І МИХАЙЛА КОЦЮБІНСЬКОГО	89
<i>Онопрієнко А.Д.</i> МОТИВ «ТУГИ ЖИТТЯ» («ENNUI DE VIVRE») У ПОЕЗІЇ Ш. БОДЛІЕРА ТА Ф. СОЛОГУБА	94
<i>Садовська Ю.В.</i> «ПІ, ХТО ЗНИЗУ» У ТВОРАХ ПРО РЕВОЛЮЦІЮ (М. АСУЕЛА, О. ФАДЄЄВ)	100
<i>Сподарец Н.В.</i> МИРООБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ДИСКУРС ЛИТЕРАТУРОВЕДЕНИЯ: ОТ МИРА ПРОИЗВЕДЕНИЯ К АВТОРСКИМ МИРАМ ПОЭТОВ СЕРЕБРЯНОГО ВЕКА	106
<i>Чередирик Л.А.</i> МИР СЕРВАНТЕСА И МИР БУЛГАКОВА В ПЬЕСЕ «ДОН КИХОТ»	112

ЗАРУБІЖНА ЛІТЕРАТУРА

<i>Степанова А.А.</i> ЖАНР РОМАНА-ИНТЕРВЬЮ В ТВОРЧЕСТВЕ РОМЕНА ГАРИ («НОЧЬ БУДЕТ СПОКОЙНОЙ» КАК ОПЫТ КУЛЬТУРНОЙ БИОГРАФИИ)	118
<i>Андропова Л.Г.</i> ПОЭТИКА ЗАГЛАВИЙ «РИМСКИХ РАССКАЗОВ» АЛЬБЕРТО МОРАВИА	129
<i>Бутевич В.</i> ЗАМІТКИ ПРО ОДИН ВІРШ ЗБІГНЄВА ГЕРБЕРТА У НИЦШЕАНСЬКОМУ КОНТЕКСТІ	137
<i>Дмитрієва В.В.</i> АРХЕТИПНІ ОБРАЗИ КАЗКИ ПРО СИНЮ БОРОДУ У ДОБУ МОДЕРНІЗМУ	144
<i>Євтушенко С.О.</i> ПОСТКОЛОНІАЛЬНІ ОБРАЗИ СХОДУ У ТВОРАХ АНГЛО-ІНДІЙСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ	152
<i>Колісниченко А.В.</i> МІФІЧНИЙ СИНКРЕТИЗМ ХУДОЖНЬОГО ПРОСТОРУ ПОЕМИ ГАРТА КРЕЙНА «МІСТ»	158
<i>Кравітський Г.</i> THE IMAGE OF THE VICTIM IN DETECTIVE STORY “ A SCANDAL IN BOHEMIA” BY SIR A.C. DOYLE	166

РУССКАЯ ЛИТЕРАТУРА

<i>Аниенкова Е.С.</i> «МОЙ СЧАСТЛИВЫЙ КИЕВ»: ОБРАЗ КИЕВА В ПРОЗЕ ГАЛИНЫ КУЗНЕЦОВОЙ	172
<i>Бубенок О.Б.</i> ОБРАЗ ХАЗАР В ФОЛЬКЛОРНЫХ СЮЖЕТАХ «ПОВЕСТИ ВРЕМЕННЫХ ЛЕТ»	179
<i>Дербенёва Л.В.</i> СРАВНИТЕЛЬНЫЙ МЕТОД КАК ПРИНЦИП ИССЛЕДОВАНИЯ РОМАНА В ИСТОРИКО-ЛИТЕРАТУРНОЙ КОНЦЕПЦИИ П.Д. БОБОРЫКИНА	189
<i>Ильинская Н.И.</i> ДЕМИФОЛОГИЗАЦИЯ МАССОВОГО СОЗНАНИЯ В ПОЭЗИИ РУССКОГО КОНЦЕПТУАЛИЗМА	195
<i>Корниенко О.А.</i> ИГРА В ХУДОЖЕСТВЕННОМ МИРЕ С.Д. КРЖИЖАНОВСКОГО (О «ШАХМАТНОМ КОДЕ» В ПРОЗЕ ПИСАТЕЛЯ)	202
<i>Мусий В.Б.</i> СЕМАНТИЧЕСКИЕ ОППОЗИЦИИ В РАССКАЗЕ А.С. ГРИНА «НОЧЬЮ И ДНЕМ»	213
<i>Сакрэ Н.В.</i> ОТ ОДОЕВСКОГО К ЧЕХОВУ : ИЗОБРАЖЕНИЕ ВРАЧА В РОМАНЕ ЕВГЕНИЯ ГРЕБЕНКИ «ДОКТОР» КАК ОДИН ИЗ ЭТАПОВ ЭВОЛЮЦИИ ОБРАЗА	220

<i>Шестакова Э.Г.</i> ТИШИНА ГОР: ПРЕДВОСХИЩЕНИЕ ЭКЗИСТЕНЦИАЛИЗМА В РАННЕЙ ПРОЗЕ И.А. БУНИНА	227
<i>Абабина Н.В.</i> ЧЕХОВСКИЙ ГЕРОЙ В ЭПОХУ ПЕРЕХОДНОСТИ	237
<i>Астахова А.А.</i> ЖАНРОВО-СТИЛЕВЫЕ ОСОБЕННОСТИ РАССКАЗА Ю. КАЗАКОВА «СВЕЧЕЧКА»	245
<i>Белогорская Л.В.</i> СПЕЦИФИКА ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПРОСТРАНСТВА ФЕЕРИИ А.С. ГРИНА «АЛЫЕ ПАРУСА»	251
<i>Боровская Е.Н.</i> НАУЧНАЯ МЫСЛЬ И НАТУРФИЛОСОФСКИЕ МОТИВЫ КАК ОДИН ИЗ ФОКУСОВ ПОЭЗИИ М. ЛОМОНОСОВА И Н. ЛЬВОВА	259
<i>Еремина-Чащина М.В.</i> СПЕЦИФИКА ГОРОДСКОГО ПРОСТРАНСТВА В ОЧЕРКАХ СИГИЗМУНДА КРЖИЖАНОВСКОГО	264
<i>Мельник Т.Н.</i> К ПРОБЛЕМЕ СТИЛИЗАЦИИ В ЛИТЕРАТУРЕ (РОМАН В. ШУКШИНА «Я ПРИШЕЛ ДАТЬ ВАМ ВОЛЮ»)	270
<i>Поздняков М.М.</i> ДОВЛАТОВ О НАБОКОВЕ (С ИРОНИЕЙ И ЛЮБОВЬЮ)	275
<i>Таратута С.Л.</i> АЛЛЕГОРИЯ КАК СПОСОБ ВОПЛОЩЕНИЯ АВТОРСКОЙ КОНЦЕПЦИИ В ПЬЕСЕ Е.ШВАРЦА «ДРАКОН»	280
<i>Шуберт А.Н.</i> ПОЭТИКА МУЗЫКАЛЬНЫХ НОВЕЛЛ С.Д. КРЖИЖАНОВСКОГО	287
<i>Хинкиладзе Е.В.</i> ТРИЛОГИЯ В.П. КРЫМОВА «ЗА МИЛЛИОНАМИ» И «ПАМЯТЬ» ЖАНРА ПЛУТОВСКОГО РОМАНА	294

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

<i>Погребенник В. Ф.</i> ХУДОЖНІЙ СВІТ ЗБІРКИ «МАГІЯ ВОГНЮ» ДАРІІ МЕЛЬНИКОВИЧ-РИХТИЦЬКОЇ	300
<i>Свербілова Т.Г.</i> ІМАГОЛОГІЧНИЙ РІВЕНЬ ЗОБРАЖЕННЯ КИЇВСЬКИХ ІСТОРИЧНИХ ПОСТАТЕЙ 1918-1919 РР. У СПОМИНАХ, КІНО І ДРАМАТУРГІЇ 1920-1930-Х РР.	307
<i>Александренко В. В.</i> ЖАНРОВА ДИФУЗІЯ МАЛОЇ ПРОЗИ Д. МАРКОВИЧА (НА ПРИКЛАДІ ТВОРІВ «НЕВДАЛИЦЯ», «БРАЗИЛІЯНИ»)	315
<i>Бикова Т.</i> ТАНАТОЛОГІЧНИЙ МОТИВ ГУЦУЛЬСЬКОГО ТЕКСТУ МАРКА ЧЕРЕМШИНИ	319
<i>Бледних Т.Ю.</i> ПОЕТИЧНА ТВОРЧИСТЬ АНДРІЯ ЧУЖОГО	325
<i>Борбунюк В.О.</i> «САМЫЙ ВЫБОР ШЕВЧЕНКО СВИДЕТЕЛЬСТВУЕТ О ВАШЕЙ ПОЭТИЧНОСТИ...»: И. БЕЛОУСОВ – ПЕРЕВОДЧИК «КОБЗАРЯ» Т. ШЕВЧЕНКО	330

<i>Кобелецька О.І.</i> ІЛЮСТРАЦІЯ ПОЛІТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ НАРОДУ В УКРАЇНСЬКОМУ ФОЛЬКЛОРИ КІНЦЯ 10-Х –ПОЧ. 20-Х РР. ХХ СТ.	337
<i>Осьмак Н., Кирицька В.</i> СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА МОДЕЛЬ МАСКУЛІННОСТІ У РОМАНІ «МІСТО» ВАЛЕР'ЯНА ПІДМОГИЛЬНОГО	346
<i>Осьмак Н., Фулей Д.</i> ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОХОВАЛЬНОГО ГУЦУЛЬСЬКОГО РИТУАЛУ В РОМАНІ «СТРАЖ-ГОРА» СТЕПАНА ПУШИКА	352
<i>Процик І.В.</i> СОНЦЕ ІВАНА ДРАЧА	356
<i>Урись Т.</i> ТОПОНІМИ ЯК МАРКЕРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПЕЦИФІКИ ТВОРІВ СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ ПОЕТІВ	361

ДОСЛІДИ: АНАЛІЗ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ

<i>Абрамович С.Д.</i> О СТРУКТУРЕ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ОБРАЗА У ХЛЕБНИКОВА	368
<i>Игошева Т.В.</i> ЖАНРОВИЙ СЛЕД ЭЛЕГИЧЕСКИХ МОДЕЛЕЙ В СТИХОТВОРЕНИИ А. БЛОКА «О, НЕТ! НЕ РАСКОЛДУЕШЬ СЕРДЦА ТЫ...»	375
<i>Костенко Н.В.</i> НЕКЛАСИЧНИЙ ВІРШ ЯК ЕЛЕМЕНТ ХУДОЖНЬОГО СВІТУ ТВОРУ	384
<i>Пахарева Т.А.</i> СТИХОТВОРЕНИЕ Н. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ...» СКВОЗЬ ПРИЗМУ СЕМАНТИКИ МЕТРА	391
<i>Раскина Е.Ю.</i> ВОЙНА, РЕВОЛЮЦИЯ И ВОЛШЕБНАЯ СКРИПКА: ОБРАЗНО-СИМВОЛИЧЕСКИЙ АНАЛИЗ СТИХОТВОРЕНИЯ Н.С. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ»	399
<i>Чевтаев А.А.</i> СОБЫТИЙНАЯ СТРУКТУРА СТИХОТВОРЕНИЯ Н. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ...»: ОТ ВРЕМЕНИ К ВЕЧНОСТИ	406
<i>Гон О.М.</i> «ЗМІСТ ЛОГОСА ВТРАЧАС СЛОВО»: РЕЦЕПЦІЯ ЖАНРУ «КАНТОС» ПАУНДА	414
<i>Кальян К.А.</i> КОНЦЕПТ МАСКУЛІННОСТІ В ІНТИМНОЇ ЛИРИКЕ Р.А. КАТАЕВОЙ	422
<i>Князь А.А.</i> ЭВОЛЮЦИЯ ОБРАЗА ТЕЗЕЯ В ТРАГЕДИИ М. И. ЦВЕТАЕВОЙ «АРИАДНА»	428

Никитская Е.И. ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ МИР СТИХОТВОРЕНИЯ Н.С. ГУМИЛЕВА «ЕВА ИЛИ ЛИЛИТ»	434
Фокина С.А. МУЗЫКАЛЬНЫЙ КОНТЕКСТ КАК ИНТЕРПРЕТАЦИОННАЯ ДОМИНАНТА СТИХОТВОРЕНИЯ АНДРЕЯ ШИРЯЕВА «ТЫ НАЧИНАЕШЬСЯ ИЗ ТЕМНОТЫ...»	441
Григораш А.М. ИНДИВИДУАЛЬНО-АВТОРСКАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ ПОСЛОВИЦ И ПОГОВОРОК В МЕМУАРНОМ ЖАНРЕ (НА МАТЕРИАЛЕ КНИГ Н. Я. МАНДЕЛЬШТАМ «ВОСПОМИНАНИЯ» И «ВТОРАЯ КНИГА»)	447
Клименко Т.А. ЯЗЫКОВЫЕ ОСОБЕННОСТИ ЛИРИКИ (НА МАТЕРИАЛЕ СТИХОТВОРЕНИЙ СОВРЕМЕННЫХ АВТОРОВ)	453
Полякова Т. М. АВТОРСКАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ УКРАИНИЗМОВ В РУССКОМ ХУДОЖЕСТВЕННОМ ТЕКСТЕ.	458
Сахарова О.В. ЯК І ПРО ЩО «ГОВОРЯТЬ» ПЕРСОНАЖІ ДРАМАТИЧНОГО ТВОРУ (НА МАТЕРІАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ДРАМАТУРГІЇ КІНЦЯ XX – ПОЧАТКУ XXI СТОЛІТТЯ)	463
Ченьлин Чень СПЕЦИФИКА ПЕРЕВОДА РАССКАЗА ДЛЯ ДЕТЕЙ С РУССКОГО ЯЗЫКА НА КИТАЙСКИЙ (НА МАТЕРИАЛЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ РАДИЯ ПОГОДИНА «КТО НАГРЕЛ МОРЕ»)	470
Шэнь Биньбинь О СВОЕОБРАЗИИ НЕКОТОРЫХ РЕЧЕЭТИКЕТНЫХ ФОРМУЛ В ПОВЕСТИ С. Т. АКСАКОВА «ДЕТСКИЕ ГОДЫ БАГРОВА-ВНУКА».	477